

OLMAK YOLUNDA SAHİP OLMAK

"**Olmak**" ve "**sahip olmak**" farklı anlam taşıyan iki ayrı kavramdır.

Bu iki kavramın anlam dünyasında iç içe geçmiş birbirinden farklı çok verimli ayırım(lar) vardır. O verimli ayırım(lar) anlaşıldığında hayatın akışı da, hazzı da daha çok verimli olur.

İnsan önce olmalıdır. Sonra sahip olma yolunda ilerlemelidir. Sahip olunanlara değer vererek, sahiplenerek ve de sahip çıkarak..

Sahiplenme, kendi öz varlığı gibi düşünme, öz varlığı gibi ve hatta ondan daha fazla kollama anlamına gelir. Sahip çıkma ise bir şeyi koruma, kollama, koruyucusu olma davranışdır. Sağlıklı olduğu sürece sahiplenme de sahip çıkma da çok kıymetlidir, erdemli bir davranıştır.

Sağlıksız bir sahiplenme ve sahip çıkmada korkulan şey "**kendinin sanma**"dır. "**Kendinin sanma**" durumunda "**hak iddia etme**" söz konusu olabilir. Oysa sahiplenme ve sahip çıkma, "**kendinin sanma**"dan daha üstündür, çok daha fazla dikkatli olmayı ve daha fazla sorumluluk hissini gerektirir, emanet alma söz konusudur.

Fanilik bilincine göre, bu dünyada bize verilen her şey -(varlık, kişilik, sağlık, makam, yetki, güç, yetenek, beceri, servet, çevre, bilgi, donanım vs.)- birer emanettir. Bu emanete sağlıklı bir şekilde sahip çıkmak esastır. Bu bir yükümlülüktür. Bu yükümlülüğü bilinçli bir şekilde yerine getirdiğimizde, hayatımıza düzen ve istikrar sunan bir ruhaniyete kavuşmuş oluruz. Zira fani olan baki olan değerlere saygı gösterdiğinde hayatın anlamı ve gayesi ortaya çıkar. Her şey kıymetini bulur. Hayatın güzelliğine bu açıdan bakmak ve ona şefkat ile yaklaşmak, insanı varoluş bilincine götürür..

Esas mesele insanda işleyen ilahi hakikatlerin örtülmemesini veya kaybolmamasını sağlamaktır. Şayet ego benliğimizi sararsa ve toksik düşüncelerle bizi kilitlerse, ruhumuzdan YARADAN'a uzanan yolları kapatmış oluruz.

Söylendiği gibi **“emanete ihanet olmaz”**. Bir şeyi sahiplendiğimizde ve sahip çıktığımızda kendi öz varlığımızı koruma ve kollamaktan çok daha fazlası beklenir. Zira sahiplenme ve sahip çıkma, sahip olmaktan çok daha üstündür.

Sosyal bilimcilere göre, **“Olmak kişi ile ilişkilendirirken, sahip olmak kişi olmayan, fakat kişinin içinde kendini kaybetme riski taşıdığı her şeyle ilişkilendirir”** (Gabriel Marcel).

Biz insanlar, bu temel ayrımı anladığımızda, gerçek manada fark ettiğimizde, bu farkındalığı hizmet ve sorumluluk alanımıza ruhen yansıttığımızda, empati kurduğumuzda, bir başka insanın acısına veya sevincine ortak olduğumuzda insan olma yolunda ilerleme sağlarız. Zira olmak eğilimli kişi her şeyi kendi çıkarları açısından değerlendirmeyen egosunu aşmış bilinçli insandır.

Dolayısıyla **“olmak”**, kendini yenilemek, geliştirmek, akmak, sevmek, egoyu aşarak diğer insanlara yönelmek ve onlarla işbirliği yapmak ve özden vermektir. O halde bilinmelidir ki, sahip olunanlar değil, iyiyi arama çabasıdır insanı **“olmak”** yolunda tutan..

İnsanda doğal olarak var olan sevgi, ahlak ve değer verme gibi erdemler, **“olmak”** yoluna işaret eden temel görgü kuralları içinde saygın yere sahiptir.

Ancak toplumsal gerçeklik içinde zaman içinde kazanılan yerleşik algılardan, kalıp yargılardan (sterotipler), önyargılardan, yanlış anlamalardan, olumsuz koşullanmalardan, olumsuz düşüncelerden, içten pazarlıklı yaklaşımlardan, art niyetlerden, kıyaslamalardan, hor görmelerden, nefretlerden, kinlerden, kıskançlıklardan, tahammülsüzlükten, kuruntulardan, takıntılardan, ihtiraslardan,

kibirlerden, gururlardan, maskelerden, bilgisizliklerden, alınganlıklardan, gücenikliklerden, bağınazlıklardan, kaprislerden, komplekslerden ve sahip olunanların insana egemen olmasından ötürü insanın doğal yapısı bulanmaktadır. Negatifleşmektedir.

Değerli Zülfikar Özkan Hoca konuyu şöyle açıklar: **"Mala, mülke, şöhrete, insana, bilgiye sahip olabiliriz. Onları ele geçirebiliriz, kendimize mal edebiliriz, istediğimiz gibi kullanabiliriz. Ancak bu maddesel sahip oluşların sonu yoktur. Sahip olmak tutkusundaki kişiler hep daha fazla şeye sahip olmak isteyeceklerinden kendilerinden daha fazla şeye sahip olanları kıskanacaklar ve kendi mallarına göz dikecekleri telaş ile korkacaklardır. Olmak eğilimli kişi ise, hiçbir şeyi kendine mal etmeye ve ona egemen olmaya çalışmayacaktır. O her şeyi kendi bütünlüğü, canlılığı, hayatı ve gelişimi içinde sevecektir. "**

Yunus Emre, bu gerçeği şu anlamlı sözle ifade eder: **"Bilmek olmak değildir, olmaya bak olmaya..."**

Çağdaş yazar Marianna Williamson ise **"olmak"** konusunu şöyle vurgular: **"İçinizdeki ışığın farkına varıp, onun hem kendi yolunuzu, hem de başkalarının yolunu aydınlatmasına izin verin."**

Yolda olmak ve yolda kalmak için bilmek, yapmak, olmak gerekir. Hem bilmek, hem yapmak için olmak zorunludur. Öbür türlü aksaklık ve huzursuzluktur.

Denildiği üzere; **"İnsan akılla bilir, kalple bulur, ruhla olur."**

Olmaya odaklanan ve olmak yolunda yürüyen insanlara selam olsun!

Yusuf Beğtaş